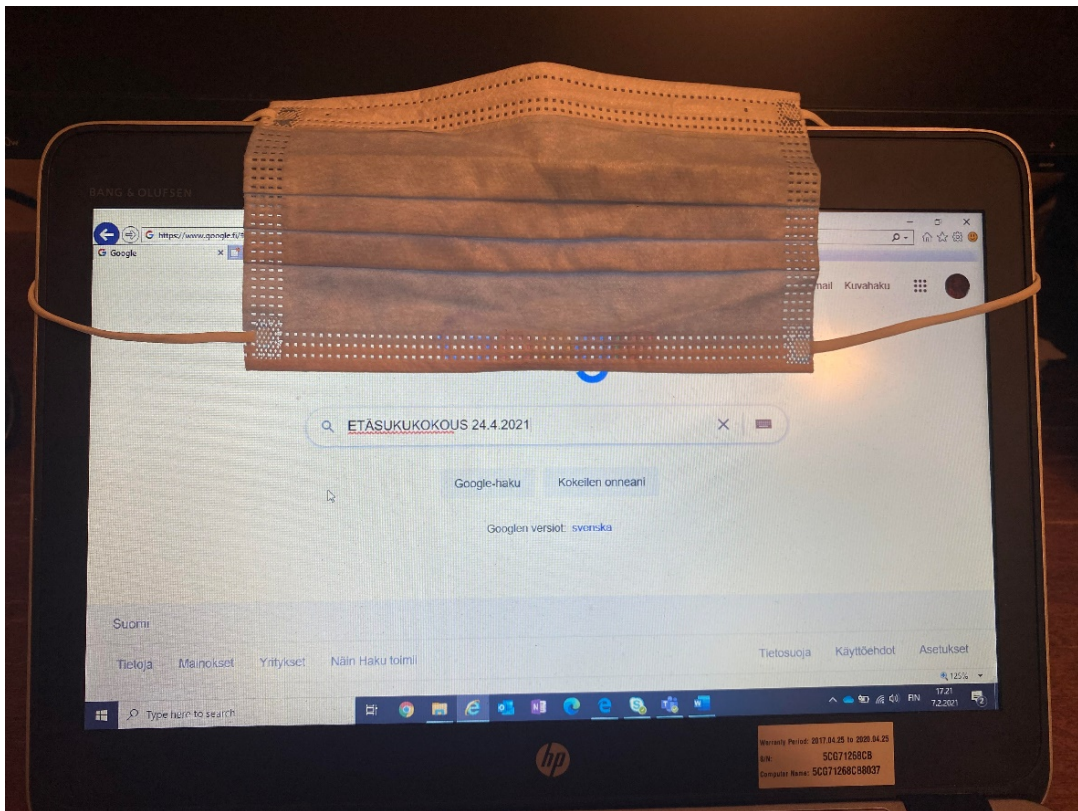

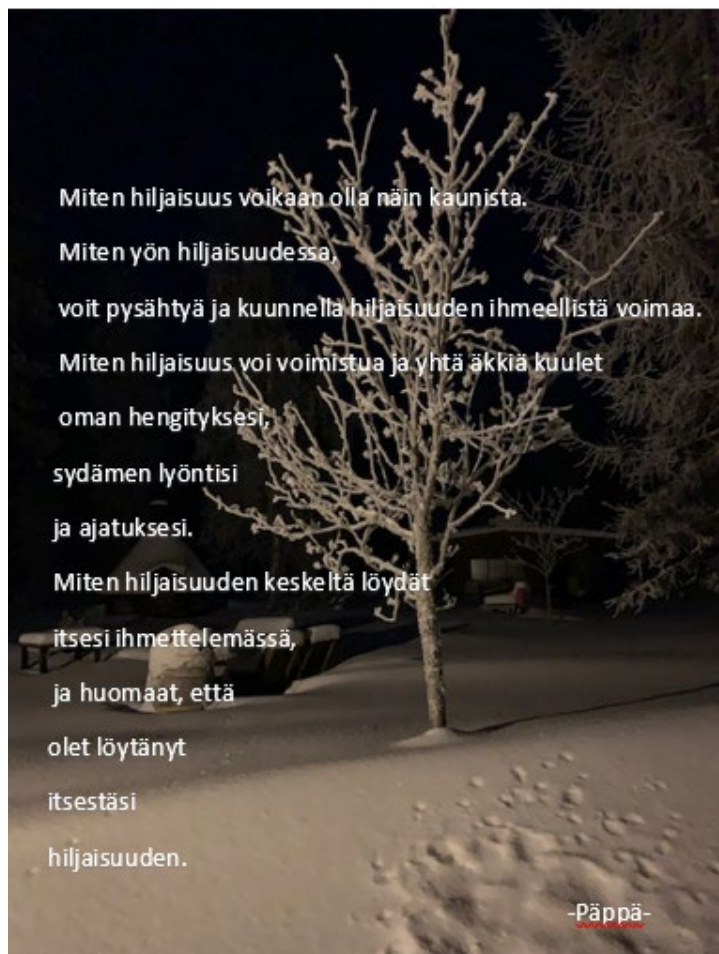
PIRNESPOSTI 2021

Tervehdys täältä Oulusta!

Nyt voisi lainata Mielensä pahoittajan legendaarista lausahdusta ”kyllä ennen oli kaikki paremmin”. Olemme varmaan kaikki samaa mieltä, että on tämä ollut merkillistä aikaa. Kyllä on yksi pieni virus saanut maailman sekaisin. Niin on käynyt meidän Pirnesten tapaamisienkin kanssa. Meillä oli sukkokokoukselle hyvä suunnitelma alkukesälle 2020 - laivakin jo melkein odotti meitä satamassa! Mutta toisin kävi, emme päässeet seilailemaan meren aalloille, emmekä saaneet pitää perinteistä sukkokokousta. Se oli todella harmillista. Olemme kuitenkin hallituksen kesken pitäneet muutaman etäkokouksen Teamisin välityksellä ja saaneet pidettyä yhdistyksemme asiat ajan tasalla ja vaihtaneet samalla kuulumisia. Nyt keväällä 2021 pidämme jo pariin kertaan siirtyneen sukkokokouksen etäkokouksena, jotta saamme hoidettua tiettyjä pakollisia asioita. Tässä lehdessä on ohjeet ilmoittautumiseen ja mitä tarvitset itse varsinaiseen kokoukseen. Kaikki ovat tervetulleita sukkokokouksen etäyhteyden kautta. Toivotaan että saadaan kaikille linjat auki ja kokous onnistuu yli odotusten. Ei anneta tuon koronan nujertaa meitä. Koronasta huolimatta vuosi on ollut erittäin vaiherikas ja yhdistyksessämme on tapahtunut muutamia muutoksia. Niistä kuulette lisää sitten sukkokokouksessa. Itselläni on myös ollut mielenkiintoinen vuosi. Kaikki jo kotoa pois muuttaneet lapsemme, ja lapsen lapset ovat palanneet Ouluun ja käyvät nyt meillä kyläilemässä melkein joka viikko, joten hulinaa ja vilskettä riittää. Mutta se on juuri sitä, mitä olen kaivannut. Huolehditään toisistamme, niin koko suku voi hyvin!

-Päivin 18.2.2021

PIRNES

nimen ja suvun jäljillä

SUKUYHDISTYKSEN HALLITUS TIEDOTTA

Sukuyhdistyksen hallitus on **14.11.2020** kokouksessaan päättänyt, että emme ensi kesänäkään vallitsevan koronatilanteen takia voi tavata kasvotusten vaan pidämme ensimmäistä kertaa **sukukokouksen etäkokouksena**, ja sitten vuonna 2022 kokoontumme taas jonnekin päin Suomea pitkästä aikaa koolle.

OHJELMA

Lauantai 24.4.2021

klo	
14.30	Linjat auki ja yhteyksien testaus
15.00	Kokouksen avaus ja sääntömääräiset asiat – asialista täsmentyy lähempänä ajankohtaa (toimintakertomus, tilinpäätös, toiminnantarkastajan lausunto sekä hallituksen ja muiden luottamustointien valitseminen)
16.00	Muut asiat ja sana on vapaa 😊

ILMOITTAUTUMINEN

Kokous pidetään verkossa Teamsissa ja sitä varten tarvitset toimivan nettiyhteyden, sähköpostin, tietokoneen/tabletin/älypuhelimien sekä kokouskutsulinkin, mistä liittyä kokoukseen. Jos sinulla on Teams-tili, linkki vie sinut suoraan kokoukseen. Muuten voit liittyä internetselaimen kautta.

Ilmoittautuneille lähetetään erikseen vielä linkki, jolla pääsee osallistumaan kokoukseen. Yhteys kannattaa testata – varsinkin, jos et ole ennen osallistunut etäkokoukseen, ja avaamme myös kokouspäivänä linjat ½ tuntia ennen varsinaisen kokouksen alkua.

Ilmoittautumiset 10.4. mennessä yhdistyksen sihteerille Ulla Joroselle

ulla.joronen@gmail.com

Puh. 040 578 5823

Ilmoittautumiseen tarvittavat tiedot:

- Etu- ja sukunimi
- Sähköpostiosoite
- Puhelinnumero
- Henkilömäärä, kuinka monta henkilöä perhekunnastanne osallistuu

Sukukokouksessa esitettävän materiaalin saa myös Ullalta pyydettyä aikaisintaan 2 viikkoa ennen kokousta.

TERVETULOA!

Tarinat pitävät suvun elossa

Pienenä molempien isovanhempien luona Oulussa käydessäni jaksoin loputtomasti uudelleen ja uudelleen katsoa vanhoja valokuvakansioita. Kansiot olivat täynnä mustavalkoisia kuvia ihmisistä, joista suurinta osaa en tuntenut. Kääntelin sivuja ja kyselin mummulta: kuka tässä kuvassa on? Ja mummu aina kertoi. Kuvissa oli sisaruksia, serkkuja, pikkuserkkuja, isovanhempia. Ja kun sivuja käänteli tarpeeksi, alkoi vastaan tulla myös tuttuja kasvoja. Mummu nuorena, pappa nuorena, isä pienenä, isän kotitalo ja pihalla nuoret veljekset. Isän ja äidin kihlajaiskuva, siskot ja serkut lapsina. Lopulta oma vauvakuva. Ja sama toisen puolen isovanhempien albumeissa.

Valokuva-albumit olivat kiehtovia. Hyvin konkreettisesti näki oman paikkansa sukupolvien ketjussa. Monet kuvista ovat piirtyneet mieleeni tarkasti. Vaikkapa kuva mummusta nuorena, hiukset laineilla, hymynkare huulilla. Oli ihanaa etsiä kuvasta tunnistettavia piirteitä nuorten kasvojen sekä tuttujen, jo vanhentuneiden kasvojen välillä. Samalla kuuli tarinoita isovanhempien nuoruudesta. Kuvat olivat tuokioita niissä esiintyvien ihmisten ainutlaatuisista tarinoista. Välillä nuo tarinat vieläkin heräävät eloon. Esimerkiksi silloin, kun omien lasteni kanssa yövyimme Oulussa isän vanhassa kotitalossa, jossa isän veli vaimoineen vieläkin asuu. Lapsista oli hauskaa mittaila missä kulkivat talon alkupe räiset seinät, ja samalla ihmetellä miten viisilapsinen perhe on voinut asua niin pienissä neliöissä, millainen talo oli ennen laajennusta. Samalla muisteltiin, mitä veljekset tekivät nuorina ja mistä äiti heille suuttui. Lasteni mielestä talo tuntui kotoisalta ja siellä asuvat ihmiset heti tutuilta – ovathan he sukua, vaikka harvoin nähdäänkin.

Aina mummu ei muistanut, missä joku kuva oli otettu tai keitä kuvassa oli. Valokuva-albumitkin ovat nyt ties missä, kun isovanhemmat ovat jo kuolleet. Sanotaan, että ihminen elää

niin kauan kuin häntä muistellaan. Valokuva-albumien ihmiset vaipuvat hiljalleen unhoon, jos kukaan ei kerro heidän tarinoitaan. Onneksi voin pitää isovanhempiani vielä luonani, kun muistelen heitä yöpyessäni lasteni kanssa heidän talossaan.

Myös sukuperinteet elävät niin kauan kuin niitä aktiivisesti pidetään yllä ja muistellaan. Sukuyhdistyksen sääntöjen mukaan sen tarkoituksena on selvittää Karjalan ja Haapaveden Pirnes-sukujen vaiheita ja historiaa, vaalia näiden sukukuntien perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta sukukuntien sisällä ja välillä sekä tehdä sukuyhdistys- ja sukututkimustyötä tunnetuksi. Vaalia perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta – asioita, joita todellakin tekee mieli suojella ja jotka tuovat pysyvyyttä tässä kovaa vauhtia globalisoituvassa ja digitalisoituvassa maailmassa.

Lämmin kiitos kaikille sukuyhdistyksen luottamustehtävissä toimiville aktiiveille, kun teette tätä tärkeää työtä sukuperinteen jatkuvuuden eteen. Ja kiitos kaikille suvun jäsenille, kun osaltanne pidätte sukua elossa kertomalla eteenpäin niitä pieniä, mutta niin tärkeitä sukunne tarinoita.

Kirjoittanut,

Anitta Pirnes 15.2.2021

Sukuperinnettä voi pitää yllä näinkin. Halusimme mieheni kanssa pitää omat sukunimemme (Karppinen ja Pirnes), mutta talomme oveen on naulattu perheen epävirallinen yhteinen nimi Karnes.

Varsinkin näin korona-aikaan, kun ulkomaan matkat ovat lähes mahdottomia, on mielenkiintoista syventyä **Matka-Matin tarinoihin**, joista tässä muutama poiminta:

Mieleen painunut hotellikokemus

Suuren matkanjärjestäjän johtajana sain melkoista erityiskohtelua käydessäni matkakohteissa eri puolilla maailmaa. Aika usein hotellihuone oli hulpea suite korkean tason hotellissa. Joskus suitet olivat niin suuria, että hyvä kun itsensä sieltä löysi! Ehkä mieleenpainuvin hotellikokemus on Marokon Casablankasta. Lomamatkat oli päättänyt aloittaa viikottain charterlennot Casablankaan lentoyhtiö Royal Air Marocin kanssa. Sain kutsun neuvotteluun, johon osallistuin yhdessä kahden johtajakollegani Otto Favénin ja Matti Tokkarin kanssa. Meille oli varattu huoneet paikallisesta loistohotellista, kuninkaan suite ja kaksi 2h huonetta. Itse olin asunut monenlaisissa mm. presidentti suiteissa, mutta tämä oli kuninkaan suite vailla vertaa. Huoneisto käsitti lähes koko hotellikerroksen. Huoneistoon tultiin ovikellon takaa odotushuoneeseen, jossa oma palvelija otti vieraat vastaan. Huoneessa oli valtava työhuone puhelin- ja satelliittiyhteyksineen, isot neuvottelutilat, palvelijan huoneet ja lasten huoneet. Makuuhuone valtavine kylpyhuoneineen oli suuri ja sinne nousiin marmorisia portaita pitkin. Sänky oli niin suuri, että haaremin olisi voinut siellä nukkua. Sängystä pystyi kaukosäätimen avulla avaamaan verhot, jolloin isoista ikkunoista avautui näkymä suoraan Atlantille. Olimme hotellissa kaksi vuorokautta, mutta kuvaavaa huoneiston suuruudesta oli se, että löysimme lisähuoneita vielä lähtiessämme hotellista.

Helikopterilla picnicille Kaukasuksella

Lomamatkat aloitti suorat lennot Helsingistä Sotsin Adleriin 80-luvun alkupuolella. Vierailin kollegani kanssa Sotsissa ja kun olimme saaneet asiamme neuvoteltua paikallisen Intouristin johtaja johtaja Skläev kanssa hän totesi, että hyvät neuvottelut pitää kruunata sashlik-lounaalla Kaukasuksella Krasnaja Poljanassa. Totesin, ettei meidän aikataulumme anna myöten lähteä sinne. Johtaja totesi järjestäneensä asian siten, ettei aikataulu aiheuta ongelmia. Ajoimme mustilla autoilla Aeroflotin helikopterikeskukseen ja sieltä lähti helikopteria ohjaamaan yksikön päällikkö, joka oli Intouristin johtajan hyvä ystävä. Näin lensimme MI-8 helikopterilla yli 2000 metriin Krasnaja Poljanaan, josta tuli sitten myöhemmin v. 2012 olympiakisojen alppilajien suorituspaikka. Siellä odotti Sashlikit ja muut herkut ja ehdimme takaisin määrääjassa. ”Näin toimi ”hyvä toveri” verkosto”

Mieliin painuva tervetuloivotus paluu kotiin

Olin palaamassa Moskovasta neuvottelumatkalta. Aeroflot järjesti neuvottelumatkoillamme vapaa-liput ”mustan kaviaarin luokkaan” eli ekaluokkaan. Kun olin laskeutumassa koneesta ihmettelin, miksi Aeroflotin edustaja emeritus kenraali Lukavoi oli konettamme vastassa täydessä kenraalin juhlallisessa univormussa. Kun olin koneesta laskeutunut, Luvavoi nosti kätensä lippaan ja toivotti minut tervetulleeksi ”tervetuloa Suomeen herra Pirnes”. Kyllä siinä jotkut kanssamatkustajat, mm. pari vuorineuvosta, olivat pudottaa kielensä ja silmänsä. Tämä oli Lukavoin leikkisä tempu, jonka oli hoksannut saattaessaan Neuvostoliiton pääministerin Gryzskovin erikoiskonetta vierailun päätteeksi.

Runsas aamiainen, mustaa kaviaaria ja vodkaa

Joskus tarjoilu meni melko lailla överiksi. Vierailin neuvottelumatkalla Volgogradissa (ent. Stalingrad). Paikallisille oli pääkonttorista viestitetty, että Matti Pirnes rakastaa mustaa kaviaaria, onhan kyseinen Volgan mutka yksi maailman mustan kaviaarin suurtuottaja.

Viesti oli mennyt perille ja matkani ensimmäisenä aamuna oli minun aamiaispöydässä noin litran purkki mustaa kaviaaria ja tietysti pullo vodkaa palan painikkeeksi. Minun oli pakko sanoa, ettei tapoihini oikein kuulu aloittaa aamua vodkalla ja kaviaarikin tuntuu hieman liioittelulta.

Erirotuisia neuvottelukumppaneita, hyviä neuvottelijoita etenkin intialaiset...

Olen pitkän matkatoimiurani aikana neuvottelut hyvin monien kansallisuuksien ja rotujen edustajien kanssa. En ole huomannut, että olisin saanut mitään erityistä etua valkoisesta rotuominaisuudesta. Olen maailmalla tavannut erittäin kohteli-aita, sivistyneitä ja hyviä neuvottelijoita. Neuvottelun taitajina on jäänyt erityisesti mieleen intialaisten hyvä neuvottelutaito ja heitähän on paljon maalimalla matkailun palvelun tarjoajina mm. hotellin omistajina.

Haamulento yksin 155-paikkaisessa koneessa...

Olin Bulgariassa neuvottelumatkalla. Paluuni Suomeen tapahtui samaan aikaan, kun kesän lentosarja aloitettiin. Ensimmäinen sarjalentohan palaa yleensä tyhjänä kohteesta. Minä pääsin palaamaan koneessa yksin. Olihan se erikoinen ja aavemainen tunne lentää yksin 155-paikkaisessa Finnairin DC-koneessa. Palveluhan oli tietysti hyvää monen lentoemon toimesta. Oli hyvää ruokaa ja juomaa ja lentokapteeni terminaalissa vastassa.

16.11.2020 Matti Pirnes

Isän pojulle

*Poimintoja isän kirjeistä rintamalta ja sotasairaalaista

Nämä ovat poimintoja isäni 14 kirjeestä ”kotijoukolle”. Ensimmäinen kirje on rintamalta, kaksitoista seuraavaa sotasairaaloista vuosilta 1941 – 1942 ja viimeisin vuodelta 1944. Äitini luovutti kirjeet ”pojulle” isän poismenon jälkeen 1990 luvulla.

Tarinan kertoja ”isän poju” on Unto Pirnes, s. 24.8.1938 Kiteen Kangaskylässä (lähellä rajaa) isän rakentamassa uudessa kodissa. Maaliskuussa 1940 oli koti jätettävä. Uusi koti oli Kiteenlahden kylässä n. 15 kilometrin päässä entisestä. Talvisodan aikaan isä (kirvesmies) oli työjoukoissa sekä talvi- ja jatkosodan välissä linnoitustöissä Kannaksella.

Kirje 1. Teltalla 30.6.1941 (Isä palveli taistelulähetinä JR 7:ssä, Tyrjän lohkolla Saaren pitäjässä)

Rakkaat kotijoukot

Piirrän taas muutaman rivin tähän paperille, vaikka en tiedä, minnekä tämä pitäis lähettää, kun en ole saanut yhtään kirjettä. Tämä on neljäs kirje jonka minä lähetän. Ikävä kun ei saa yhteyttä, enkä tiedä, minnekä ovat teidät siirtäneet. Tullee tämäkin perille.

Täällähän se on aika mennyt päivän kerrallaan. Kyllä ollaan aika pitkällä kodista.

Kuinka voinette ja missä lienette, sen tietää aavistelen. Kyllä se voi olla ikävää teilläkin, arvaan sen. Mitä mahtanee kiltti pojukin ajatella, kun ei tule isä kotiin. Emme tiedä tulemeko koskaan kotiin, luoja yksin tietää.

Terveisiä tuokoon tämä paperi paljon mukanaan, kun vain saisitte käsiinne.

Hyvää vointia. t. Väinö

Kertoja: Olimme jatkosodan alettua isän rintamalle lähdön jälkeen rajan lähellä asuvina joutuneet äitini ja lähinaapureiden kanssa lähtemään evakkomatkalle Liperin Salokylään. Täältä reissulta ovat elämäni kaksi ensimmäistä muistikuvaa.

Kirje 2. Lähetetty Varkauden sairaalasta 10.7 1941

Tervehdys teille näillä sanoilla. En jaksa montakaan riviä nyt tällä kertaa kirjoittaa. Kun nyt sain osoitteesi, niin koitan muutamia sanoja vaikka kuinka kivulla piirtää. Olenhan lähettänyt viisi kirjettä tätä ennen, et kai ole saanut.

Olen nyt kovin heikossa kunnossa. Haavoituin 5:s päivä ja nyt on vasen käsi lentokoneessa. Neljä vuorokautta rintamalla, ja sitten sain tämän palkan. Ei tässä ole kovin helppo

kirjoittaa kirjeitä. Kirjoita sinä niin pian, kuin mahdollista. Mitenkäs teidän aika on kulunut, mites se pikkupoju jaksaa? Olettekos kotipihalaisten kanssa yksissä? Talossako olette vaissa? Ja millä kyydillä te menittä?

Terveisiä nyt oikein paljon ja voikaa hyvin. Ja kerro terveisiä kaikille tutuille.

Kertoja; Äiti oli laittanut lehteen kyselyn isästä, ja niin hän sai tiedon, että isä on Varkauden sairaalassa. Kävimme äidin kanssa isää katsomassa ja kolmas muistikuvani onkin kun veimme isälle kukkia.

Kirje 3. Kirjoitettu 8.8.1941. Tekstin on ”puhtaaksi kirjoittanut” joku hoitajista Rakas Aino!

Kiitos kortista, jossa kerroit matkastasi. On hyvä, että matkanne onnistui, eikä tarvitse sitä enää surra. Minut siirrettiin pois sieltä entisestä paikasta. Nyt olen Porissa. Täällä leikattiin uudestaan. Silti elämä on virkeämpää, ei heikkenemään päin. Hoito on hyvä, niin että kyllä paranen, ettei ole mitään huolehtimista siitä. Sitä ei vielä tiedä, koska kotiin pääsen. Älä kovin huolehdi niistä kotitöistä, kyllä kaikki ajallaan selviää.

Miten matkatavarain kävi? Jos ei vielä ole selvinnyt, ota rauhallisesti, niin kyllä siitä hyvää tulee. Säilyikö Unto kotimatalla terveenä? Muistaako hän isiä?

Pian kai jo itsekin voin kirjoittaa. Oikein paljon terveisiä teille! Untolle oikein omat terveiset, että muistaa isin. Isi joka päivä muistaa Untoa ja Äitiä. Hyvää vointia ja korkeimman suojelusta teille ja meille kaikille.

Väinö.

Kirje 4. Elokuussa 1941

... Onnea paljon Unton kolmivuotispäivän muistoksi. Jumala antakoon vaan terveyttä, rauhassa jatkaa ja varttua mieheksi, että joutuis isille apulainen.

Älä sinä vaan revi itseäsi niiden töihin, kun on kuormaa muutenkin kannettavana. Totta kai arvannet varjella itseäsi. Lämpimin terveisin, hyvää vointia toivoen!
Väinö

Kirje 5. Porin sotasairaala 24.8.1941

Rakas Aino!

Kiitokset kauniit kirjeistä, joita olen saanut. Minä kun en saa vain kirjoitettua, vaikka on aina mielessä. Mitä teidän rauhaanne kuuluu? Terveenä olette olleet. Sehän on paras lahja minkä jumala antaa. Minulla on ollut kuumetta monta päivää ja ripuliakin. Kai minä alan vähitellen parantua, mutta voin vielä viipyä useamman viikon. Älkää silti ikävöikö, kyllähän minä tulen kotiin. Ikävähän se alkaa olla minullakin, vaikka kyllä täälläkin on hyvä olla, kun vaan ei olisi vaivoja. Ruoka on aika hyvää. Veriprosenttikin on kohonnut, että jos ei tästä pahene, niin kyllä minusta mies tulee.

Sinäkin taidat niin kovin rummuta niitä töitä. Elä vaan revi itseäsi, minulla kun on huoli siitä. Kyllähän on hyvä sekin, että on riski eukko.

Kyllähän se kävi ikävästi, kun velipojankin piti heittää tämän maailman touhut. On se raskasta Taunon perheelle. Mutta luoja tekee tahonsa mukaan.

Pitänee lopettaa, kun ei oikein jaksu istua, kun on tuo vatsa niin kipeä. Sydämelliset terveiset saapukoot tämän kirjeen mukana. Voikaa hyvin. Terveisiä paljon isän pojulle. Kyllä isä tulee Unton luokse, kun käsi paranee.

Tervehtien!

Väinö

Kirje 6. Porissa 29.8.1942

Rakas eukko!

Lämpöinen tervehdys täältä sairaalasta ja kiitos kirjeestäsi. Minä kun en muistanut Unton syntymäpäivää, vaikka samana päivänä teille kirjoitinkin. Niin se on poju jo neljännellä vuodella. Ei se poju ole lellikillä ollut, on pitänyt tehdä kaikki työt, kun on joutunut olemaan enimmänsä osan aikaa äidin poikana.

Olisi ollut pojullekin helpompaa, kun olisi isikin ollut kotona, ei tarvitsisi aina lähteä rep-pureisuun.

Joko siellä on näkynyt sienä. Kyllä minun tekee mieli sienä, niin, että oikein vesi kielelle tulee.

Älä sitten hyvä ihminen mene Kangaskylään, sillä siellä on vaarallista liikkuu. Ne on mii-noitettu joka paikka, ettei voi arvatakaan missä saattaa olla vaara. ...

Kertoja; Äiti ilmeisesti suunnitteli käyntiä vanhempieni ensimmäisellä yhteisellä kotipai-kalla – oli minun syntymäkotini – Kangaskylässä. Äiti toteutti suunnitelmansa (minulta jäi vain varmistamatta, oliko käynti juuri alku-syksyllä 1941). Minulla on käynnistä selkeitä muistikuvia. Matkasin äidin pyörän ”tara-kalla”. Muistan, kun ohitimme rajapuomin, tulimme Nurkkalan pellon reunaan, näin poltetun syntymäkotini rauniot ja savupiipun ja muistan kun leikin naapuritalon seinustalla olleen kehuussa käytetyn ”häkilän” kanssa. Ilman äitini tekemää, jopa uhkarohkeaa, reissua tuskin olisin vuonna 2005 tehnyt siskojeni ja veljeni kanssa retkeä rajan taakse jääneen syntymäkotini raunioille!

Kirje 7. Sotasairaala 12.9.1941

Rakas äiti!

Tervehdykseni taas täältä sairaalasta ja kiitos kirjeestäsi, jonka sain tänään. Piirrän taas muutamia sanoja tähän. En minä jaksu nyt paljon kirjoittaa ... nyt kun on tämä yskä ja onhan tämä käsikin aika kipeä ...

Mitenkäs te nyt jaksatte. Onko teissä nyt kovaakin yskää? Koita nyt olla varovainen, ettei pojukaan sairastuisi. Pidä sinä siellä metsässä juostessasi niitä minun uusia lapikkaitani, ettei kastu jalkasi. Tokkos sillä pojullakaan on lujja kenkiä. Kun minä olisin ollut kotona, olisin teettänyt pojulle nahkakengät. Ei ne kumikengät voi pidemmän päälle olla terveellisiä. Ja ovathan ne niin raskaita.. Kengäthän ne pitäisi saaha sinullekin.

Kuuleppas, kun minulla olis tuommoinen asia, on pitkään ollut mielessä. Pyytäisin, että jos lähettäisit sokerikortin tänne, että saisin sokeria, kun täällä ei saa kun kolme murua päivässä. (Perustelee toivettaan ja antaa ohjeita lähettämiseen, sekä esittää vaihtoehtona, että äitini lähettäisi puoli kiloa paketissa!)

Terveisiä oikein paljon ja hyvää vointia!

Väinö

Kirjeet jatkuvat seuraavassa Pirnespostissa.

Kyllä se kesäkin sieltä vielä tulee – tämän runon myötä voit uppoutua jo kesän tunnelmiin:

Tytön ja papan onkiretki

”Onkiminen kiinnosti pikkutyttöä ja pappaa,
monesti sanottiinkin, että nyt se nappaa.
Kerran pappa sanoi.
että auringon noustessa kala parhaiten syö,
tyttö heti siihen: ”Kuule pappa, aamulla lähe-
tään myö!”
Pappa: ”Et sinä kuitenkaan jaksa herätä.
kun neljältä pitää jo rantaan keretä.”

Aamulla Pappa heräteltiin teelle,
että päästään taipaleelle.
Mikäs siinä, kun intoa riittää
eikä huonosta kelistäkään piittaa. Niinpä ajel-
tiin autolla rantaan, taivas heitteli vettä rannan
santaan.

Kaksi kertaa sade lähtömme esti,
sen vielä tyttönen kesti.

Kolmannen kerran kun tiemme rantaan vei;
”Kuule Pappa, nyt takaisin palata ei!”
Kun ajettiin viereen kiven,
Pappaa hermostutti hiven.

Turhaa oli pelko ja kaloja tuli,

Papankin sydän pelosta suli.
Kun oli kaloja tarpeeksi saatu,
ja kaloilla hyvä oli laatu.

Äkkiä tultiin rantaan asti,
vedettiin vene maalle joutuisasti.
Tyttö; ”Pappa siivoa kalat sinä,
saunan panen lämpiämään minä.”

Kun kalat siivotuksi Pappa sai,
oli saunakin jo lämmin kai.
Aamulla kuudelta saunassa oltiin,
ja kiukaalle löylyä lyötiin.

Puhuttiin asioista niistä ja näistä,
ja tietysti tulevista onkisäistä.
Sitä tunnetta ei kukaan kuvata voi,
minkä tällainen onkireissu Papalle toi.

Nyt on pikkutyöllä omia lapsia kaksi,
heistä ei ihan vielä ole onkikaveriksi.
Täytyy vain toivoa, että kesä riittää,
kauempana vielä unelmat siintää.”

Aimo Pirnes

MERKKIPÄIVIÄ 2021

Merkkipäiviä julkaisemme jatkossakin **läheisesi suostumuksella** sekä Pirnespostissa että jatkossa myös kotisivuillamme

- 90 v. Irja Karvinen, o.s. Pirnes 29.9.2021 Äänekoski
- 85 v. Seija Havia, o.s. Pirnes 18.9.2021 Helsinki
- 80 v. Eila Ruisaho, o.s. Mäkipää 13.4.2021 Lahti

Lämpimät onnittelumme!

LISÄYKSIÄ JA KORJAUKSIA PIRNEKSET SUKUKIRJAAN

Suurin osa täydennyksistä huomioitiin lisäpainoksessa.

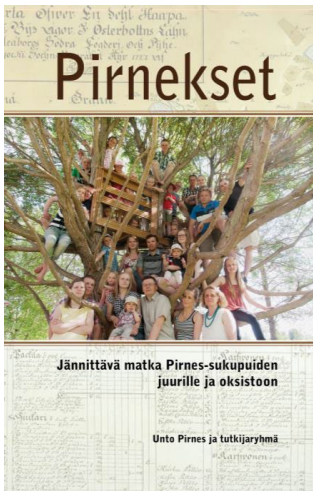
1. Keskitalo Pirnekset

- 1.1 Sivü 187,taulu 622, Lyyli Pirnes, k. 20.6.2018 Pulkkila
- 1.2 Sivü 189, taulut 646 ja 647 Marjo Ylikuljun syntymäpaikka on **Oulu**, ei Pattijoki
- 1.3 Sivü 194, taulu 728, pso sukunimi **Bruce**
- 1.4 Sivü 198, taulu 789, Mia Kristiina Pirnes, 12.12.1971 Järvenpää. **pso. 6.3.2009 Kari Juhani Keloaho, 21.6.1967 Hyvinkää, lapset; Lilja Matilda s. 3.6.2011 Hyvinkää, Eemeli Moritz 31.8.2012 Hyvinkää, taulu 791, Jouko Tapani Laitinen, k. 10.9.2017 Järvenpää**
- 1.5 Sivü 201, taulu 833 puuttuu Pentti ja Riitta Aholan tytär **Riina Tuulia s.18.5.1993 Haapavesi** ja lisäys, Riitan nykyinen avopuoliso **Allan Oja s.20.3.1964 Tallinna, Eesti**
- 1.6 Sivü 208, Taulu 931, **lapsi Kimi Olavi, s. 25.9.2018** ja taulu 932, Puoliso **11.7.2009 Sonja Irene Rajala**
- 1.7 Sivü 215 taulu 1046, Elina Maria Ohtamaa, o.s. **Malkamäki** (ei Vilen), sekä taulu 1047, pitäisi olla **Eerika Ida Johanna Malkamäki o.s. Vilen**
- 1.8 Sivü 216, taulu 1049, Oiva Pitkälä, **elää**, taulu 1050 Jarmo Pitkälä, **vihitty 9.9.2000 Seinäjoki**
ja taulu 1052 Niilo Pirneksen syntymävuosi 1921, taulu 1059 Saana Ainon kolmas nimi on **Emilia**, taulu 1062 Miran sukunimi on **Pirnes**, ei Korttesalmi. Mira oli avoliitossa Jari Korttesalmen kanssa, josta tytöt **Nea ja Nessa Korttesalmi**.
- 1.9 Sivü 235, taulu 1354 Tauno Jylänki, k.**24.3.2018** Haapavesi.
- 1.10 Sivü 288. Kuvan tauluviittaus on 692, pitäisi olla **612**

2. Karjalan Pirnekset

- 2.1 Sivü 69, kuvateksti, po. **Antton Ruuskasen ja Hilja Niukkasen, o.s. Ahokas, mökki Ostamossa Käkisalmessa.**

SUKUTUOTTEET

Pirnekset Sukukirja

Kirja on A4 kookoa, 450-sivuinen ja värillinen Digipainos.

Hinta 70 e (sisältää postikulun)

Pöytäviiri

Marmorijalustalla seisovassa viirissä on sukumme tunnus: puna-mustalla pohjalla virtaava hopeinen joki sekä sen rannalla koivu. Yhdessä ne kuvaavat elämän ja sukupolvien virtaa sekä sukumme juurevuutta, elinvoimaa ja kasvua. Marmorijalustalla olevassa tarassassa on teksti 'Pirnekset ry'.

Viiri soveltuu mainiosti vaikkapa merkkipäivälahjaksi.

Hinta 40 €/kpl + postituskulut

Tuotteiden ostosta voit olla yhteydessä Ullaan tai Päiviin.

SUKUYHDISTYKSEN JÄSENMAKSU JA LIITTYMINEN

Yhdistyksen jäseneksi voi liittyä kuka tahansa, joka on kiinnostunut yhdistyksestä ja sen toiminnasta. Liittymismaksu on 5 euroa ja sitä seuraava jäsenmaksu 10 euroa/vuosi. Maksut ovat perhekuntakohtaisia.

Kirjoita viestikenttään jäsenmaksu sekä uusien jäsenten kohdalla myös liittymismaksu sekä jäsenten nimet. Muista kirjata myös maksajan osoite osoitteistomme ajantasaisuuden tarkistamiseksi. HUOM! Kun kirjoitat viestikenttään viestin, silloin et voi käyttää samanaikaisesti viitenumeroa, koska viesti ei välity viitemaksuissa.

Tilinumero	IBAN NORDEA FI33 1745 3000 0338 96	BIC NDEAFIHH	
Saaja	Pirnekset ry	Pirnekset ry, jäsenmaksu 2021 10,00 € (+ liittymismaksu, uusi jäsen 5,00 €)	
Maksaja			
Allekirjoitus		Viitenumero	2105
Tililtä nro		Eräpäivä 31.5.2021	EUR

OSOITEREKISTERIN PÄIVITYS

Muistathan ilmoittaa yhteystiedoissasi tapahtuneet muutokset sihteerille. Sähköpostiosoite kotiosoitteesi lisäksi on meille erittäin tärkeä.

Hyvää talven jatkoa ja pian orastavaa kevättä kaikille!

Parhain terveisin,

Päivi

Päivi Pirnes (puheenjohtaja)
Oivantie 8
90580 OULU
Puh. 050 325 2450
ppirnes@hotmail.com

Ulla

Ulla Joronen (sihteeri)
Savitaipaleentie 26 B
00950 HELSINKI
puh. 040 578 5823
ulla.joronen@gmail.com